

— ❁ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ❁ —

Моминска сълза.

Между трѣви гѣстолитни,
Пролѣтъ изъ гората,
Азъ показвамъ своята хубость
Скромно надъ цвѣтата.

Посрѣдъ листенца зелени
На стѣбленце вито,
Цвѣтя цвѣтець бѣлоснѣженъ
Съсь лице открито.

Кича горскитѣ полянки,
Катъ вѣнецъ брилянтенъ,
Пълня въздуха наоколъ
Съсь мирисъ приятенъ.

Азъ съмъ моминската сълза,
Азъ съмъ просто радостъ,
Мене всѣкой ме обича —
Мириша на младостъ.

Едно само ме е грижа,
Едно азъ ридая,
Гдѣто рано прѣзъ май мѣсець
Губя цвѣтъ, не трая.

с. Кр. Бунаръ

К. Поповъ.

Заяшко училище.

Прѣзъ мѣсець януарий едно младо зайче постѣпило въ заяшкото училище. Още щомъ влѣзло въ класната стая, цѣло затреперало отъ страхъ и не знаело що да прави. „Нѣма пострашно нѣщо отъ училището“ си казвало то.

Въ отдѣлението имало всичко 12 зайченца. Едни седѣли на чиноветѣ съ книжка въ рѣцѣ, други пишели краснописание, трети рисували, а четвърти гризѣли зелени листа.

Дошелъ учителтъ. Всички станали на крака и пакъ насѣдали по чиноветѣ. Слѣдъ малко учителтъ почналъ да изпитва ученицитѣ си единъ по единъ, а тѣ затреперали отъ страхъ и чакали реда си.

— Да стане бързоногата сърна! — извикалъ най-напрѣдъ учетелтъ.

Веднага едно пѣргаво зайче станало отъ мѣстото и се приближило къмъ учителя. Той му по-

далъ една книга и му казалъ да чете. Горкото зайче починало да срича, ала нищо не могло да прочете.

— Ахъ, лѣнивце, и това лесво иѣщо не мо-

жешъ да прочетешъ! По-скоро на колѣнѣ!

— Да стане *треперко*! — извикалъ учителятъ.

Исправило се едно сиво зайче, взело отъ учителя книгата и се приготвило да чете. Но и то починало да срича.

— По-скоро на колѣнѣ? извикалъ сърдито учителятъ.

— Да стане *новиятъ* ученикъ!

Младото зайче, щомъ чуло името си, затреперало и се изправило въ срѣдъ стаята. Учителятъ му подалъ нова читанка и то взело да чете. Съ малко трудъ то прочело тѣзи редове:

Морковътъ и зелето сж най-вкусно ястие на зайцѣтъ.

— *Върно, браво!* — извикалъ отъ радостъ стариятъ учителъ.

Послѣ се обърналъ къмъ останалитѣ зайчета и имъ казалъ:

— Ахъ, вие лѣнивци, виждате ли какъ се чете внимателно! Вие ще стоите гладни, а на трудолюбивото зайче ще дадемъ една хубава зелка.

Малкото зайче взело зелката и се опѣтило къмъ дома си. Но изъ пѣтя го срѣцнало куче и го подгонило съ всички сили. Зайчето хвърлило книгата и зелката и едвамъ се избавило отъ кучето.

Като дошло у дома си, майка му го попитала:

— Кажѣ сега, синко, страшно ли е въ училището?

— Да, *страшно е, ала въ живота е най-страшно!* . . . . отговорило зайчето и разказало случката съ кучето.

Леконого.

Зайче малко, зайче сиво,
Колко си красиво!
Цѣла зима, цѣло лѣто
Бѣгашъ по полето;
Или въ гжстата горица
Отъ кума лисица

И отъ кумчо вълчо гладни,
Що е съ мисли задни,
Криешъ се ти, зайче сиво,
Тъй волно, игриво!
На ловеца отъ куршума
Бѣгашъ въ гжста шума,
Или прѣзъ полето равно
Се прѣмяташъ славно! . . . ,
Зайче мило, леконого,
Обичамъ те много!

Люб. Бобевски.

Единъ пролѣтенъ день.

оплото слънце весело грѣе, сѣкашъ
радостно се смѣе. Златни си лъчи
обилно прѣска врѣдъ. Топълъ про-
лѣтенъ день. Ученицитѣ по двора
играятъ. Звънецътъ удари, всички
сж въ стаята прибрани.

— Дѣца, да отидемъ на разход-
ка! — каза учителътъ.

— Да отидемъ! . . . радостно из-
викаха ученицитѣ.

Наредени двѣ по двѣ, хванати за рѣцѣ,
тръгнаха на разходка.

Стигнаха долчето — при рѣчицата шумлива.
Бързи ѝ води весело клокочатъ, бистра ѝ вода
радостно прѣскачатъ.

— Хайде нагорѣ за цвѣтя! — ги подкани учителятъ.

Весело скачатъ дѣцата, нѣсничка за теменушки пѣятъ, агънца въ ливади блѣятъ, а топли тѣ слънчеви лжчи, ярко грѣятъ.

Като малки козички, по баира самички, съ пѣснички въ уста, тѣ търсятъ цвѣтя.

По баира пѣсъкливи, въ храсталаци криви, теменушки найдоха и съ коренче ги измъкнаха. Набрали си кокичета, съ бѣли роклици, съ зелени шапчици. Па и златожълтото минзухарче, теменушкино другарче, не оставиха на мира.

Направиха си букетчета и съ тѣхъ въ ржцѣ—учителя си обграждатъ. Той пѣкъ имъ ржказа за цвѣтята.

Послѣ слѣзоха въ зелената ливада. Заиграватъ си хорце съ радостно сърдце. До сита хоро играха, пѣсни повторно пѣха и наредени двѣ подвѣ, съ цвѣтни букетчета въ ржцѣ, весели къмъ селото си отиватъ.

На западъ слънцето залѣзло, кога въ село си дойдоха. Доволни отъ разходката, всички въ кжщи се прибраха.

Отмжщение.

Удно се види на човѣка, какъ опитомениятъ слонъ може да се научи да върши много работи! Това най-голѣмо земно животно може да извършва и най-древнитѣ работи : да

прѣмете двора, да носи дърва, да ходи за вода и др.

И слонътъ е уменъ като коня. И той обиква много своя господарь. Служи му въ всичко: да го носи, да кара кола и да му оре нивитѣ. Голѣма е неговата полза.

Слонътъ е много кротко животно. Съ него могатъ да си играятъ и малкитѣ дѣца. Но едно мрази той—лошитѣ обноски и подигравки.

Ето какъ си отмѣстилъ единъ слонъ на своя пазачъ:

Пазачътъ се лошо отнасялъ съ него: дразнилъ го всекога, биялъ го, а слонътъ мирно приемалъ всичко това.

Единъ день, като биле на полето, слонътъ грабналъ пазача съ хобота си и не му давалъ да мръдне. Той го понесълъ къмъ близката рѣка. Пазачътъ викалъ за помощъ, но напраздно.

Слонътъ цѣлъ го потоцилъ въ водата и пакъ го извадилъ. Дигналъ го на-горѣ и отведнажъ го спусналъ въ водата.

Пазачътъ блѣденъ като мъртвецъ, отчаяно викалъ за помощъ. Слонътъ още веднажъ го потопилъ въ рѣката и го оставилъ на брѣга.

Пазачътъ билъ цѣлъ измокренъ и треперѣлъ като листъ. Слонътъ стоялъ на страна и хитро го поглеждалъ, като че искалъ да му каже: „За сега ти стига това наказание“ и слѣдъ малко тръгналъ да пасе.

Истината . . .

Слънцето, мѣсецътъ и истината тръгнали да пътуватъ. Тѣ се съгласили да си дѣлятъ по равно всичко, що намѣрятъ.

Слънцето свѣтяло денѣ, мѣсецътъ нощѣ, а истината вървѣла напрѣдъ да имъ показва пътя.

Изъ пътя всѣкой отъ тѣхъ намѣрилъ по три ябълки. Слънцето скрило една ябълка, мѣсецътъ—двѣ, само истината нищо не скрила. И когато истината първа започнала да дѣли своитѣ ябълки, ясниятъ мѣсецъ поблѣднѣлъ отъ срамъ, свѣтлото слънце почервенѣло.

И ето, че истината станала по-ясна отъ мѣсеца и по свѣтла отъ слънцето.

Ванчобитѣ колуца.

День-два вече какъ сж Ваню,
Купили колуца,
И за нея днесъ говорятъ
Всичкитѣ дѣца.

День се още не измина
Малката кола
Съсъ шума си вече повдигна
Цѣла махала.

Постоянно нея возятъ
Съ крѣсъци и смѣхъ,
И умора, слабостъ що е—
Нѣма тамъ за тѣхъ.

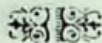
Една зарань пакъ съ колата
Ваньо подрани,
Ангелинка той повика
Други не кани,

И съсь пѣсень, викъ и трѣськъ
Своята кола
Той поведе търчишката
Край една врата.

Тича Ваньо и нехае,
Че нѣкой залаѣ,
Докать кученце немирно
Гаши му съдра.

Вижете го горкия какъ с
Разпериль ржиѣ,
А да знайте пѣкъ какъ бие
Клето му сърдие!

Ст. Кьосевъ.

Едисонъ.

ой ли не е чувалъ нѣщо за *грамофона* или *фонографа*? Който е видѣлъ за пръвъ пѣтъ тия машинки да говорятъ или пѣятъ съ сжѣтинския човѣшки гласъ, навѣрно е останалъ много зачуденъ. Азъ гледахъ такова едно селянче, какъ дълго врѣме се въртѣше около единъ фонографъ и търсѣше човѣка, който пѣеше прѣзъ неговата хуня.

То не можа да открие гдѣ е скрития пѣвецъ и си отиде въ село съ мисълта, че наистина въ фонографитѣ е скритъ по единъ човѣкъ. Така

мислятъ и мнозина неуки хора. Ала това не е истина; защото фонографътъ е една машинка, която може да прѣдава найчуднитѣ пѣсни на човѣка съ неговия говоръ. Направата ѝ е проста и работи съ силата на електричеството.

Наистина много чудна е тази машинка! Ала още по-чуденъ е животътъ на този ученъ мъжъ, който я измислилъ. Той се нарича *Томасъ Едисонъ*.

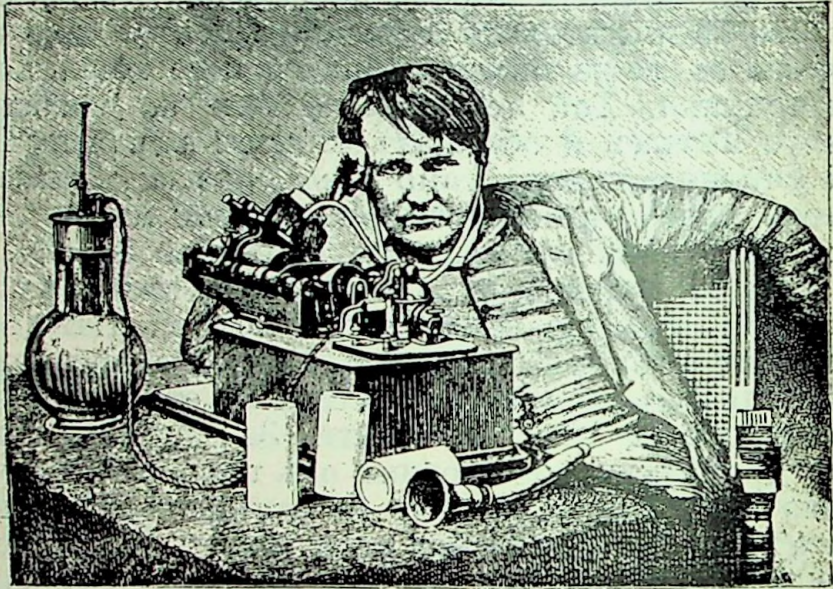
Най-обичната забава на Едисона въ дѣтинството били дѣтскитѣ играчки. По цѣли дни играелъ съ тѣхъ около майка си и се мъчилъ да ги поправя. Той почналъ да ходи на училище много малкъ и обикналъ книгитѣ отъ рано. Но на училище ходилъ само 2 мѣсеца, ала написалъ много повече книги, отъ ония учени мъже, които сж стояли въ училище 15 години наредъ.

На 11 годишната си възраст за прѣвъ пѣтъ влѣзълъ въ една градска библиотека. Като видѣлъ многобройнитѣ книги, Едисонъ поискалъ да ги прочете всичкитѣ. Но само въ една шкафа имало повече отъ 1000 книги. За единъ мѣсець той прочелъ около стотина отъ тѣхъ и то съ голѣмо внимание. Случвало се понѣкога да се бави на нѣкое изречение по цѣли часове. Ето защо той и днесъ можалъ да каже що било писано на всѣка страница на тия книги, които прочелъ въ дѣтинството си.

А на 12 години Едисонъ можалъ вече да изкарва прѣхраната си: продавалъ въ вагонитѣ на желѣзницитѣ вѣстници, ябълки и др. Той пѣтувалъ съ желѣзницитѣ денъ и нощъ. Понеже билъ много пѣргавъ и веселъ, началникътъ на трена го обикналъ и го оставилъ да живѣе постоянно въ единъ вагонъ. Тамъ той четѣлъ най-

много книгата „химия“, въ която се разказва отъ какви части сж съставени нѣщата въ свѣта и какъ се съединяватъ тия части помежду си. По едно врѣме Едисонъ си купилъ химически машинки и почналъ да прави разни опити въ вагона.

Освѣнъ тази работа той си наредилъ въ вагона и малка печатница, па почналъ да печати самъ еженедѣлно вѣстниче. То било много инте-

ресно, затова пжтниците го купували като топъл хлѣбъ. Но веднажъ като правѣлъ опитъ съ химическитѣ машинки, подпалилъ вагона, та началникътъ го изпждилъ отъ тамъ.

Слѣдъ тази случка Едисонъ се прибралъ у дома си и се занимавалъ съ сжщитѣ работи. Тукъ той направилъ една парна машина, която вървѣла по бърже отъ желѣзничарската.

Веднажъ Едисонъ се разхождалъ край една желѣзнопѣтна станция. Дѣтето на началникътъ си играело безгрижно между релситѣ. Насрѣща му се задалъ бързия тренъ. Едисонъ забѣлѣжилъ опасността на дѣтето и бърже се затекълъ да го избави. Грабналъ го бърже и го занесълъ здраво на баща му. Всички наоколо мислили, че Едисонъ и дѣтето ще бѣдатъ смазани подъ тежката парна машина.

Бащата прѣдложилъ на Едисона голѣма парична награда, но той не я приелъ, а му се помолилъ да го приеме ученикъ въ телеграфната стая. Началникътъ се съгласилъ и Едисонъ станалъ телеграфистъ. За скоро врѣме той изучилъ телеграфното изкуство и почналъ да печели много пари, съ които купувалъ книги и химически машинки.

Като станалъ на 20 години, Едисонъ постѣпилъ работникъ въ една машинна фабрика. Тамъ показалъ своитѣ дарби и измислилъ чуднитѣ машинки—*грамофонитъ* и *фонографитъ*, на които днесъ всички се чудимъ.

Едисонъ е измислилъ толкова много нѣща, че само да ги изброимъ, ще ни трѣбватъ нѣколко книги. И всичкитѣ си нѣща той е посветилъ за въ полза на човѣчеството.

Напоследъкъ той е измислилъ особенъ телеграфъ, който самъ си написва телеграмата въ далечната станция безъ помощта на особенъ чиновникъ. *Електрическото освѣтление*, което обръща нощта на день, е сжщо тѣй дѣло на Едисона.

Сега той е на 62 години съ бѣла коса, ала още бодъръ и работливъ като младъ мжжъ.

Едисонъ спи само 4 часа въ денонощието, а останалото време работи въ кабинета си. Той се носи просто и яде умѣрено. А понѣкога отъ работа, забрави и да яде. Най достойниятъ му ученикъ се казва *Тесла*.

Юнакъ улабя славейче.

(Народна пѣсень)

Върви юнакъ, прѣминава,
Влиза в'гора яворова;
Всрѣдъ гората тънка елха,
На връхче ѝ славей пѣе.
Юнакъ слуша какъ то пѣе—
Сѣкашъ гора то люлѣе;
Сѣди юнакъ засѣдява,
Да си славейчето слуша.
Конче крачка заболѣха,
Него кръстецъ прѣзполви,—
А пѣкъ славей—чудна птичка,
Пѣе пѣсни до зори.
Юнакъ слиза отъ кончето,
Заби клонче, върза конче,
Че си брѣкна у дисаги
Та извади ситна мрѣжа,
Ситна мрѣжа, копринена,
Че замрѣжи г'жста гора.
Г'жста гора, тънка елха,—
Че си хвана дребно птиче,
Дребно птиче—славейченце.
Занеси го у дома си,
Че го тури у градинка—
У градинка на върлинка:
Сутринь рано да си пѣе—
Отъ сънь сладъкъ да го буди.

Хр. Боневъ.

Милостивиятъ мечанъ.

ивѣло нѣкога мече сѣмейство въ непристѣпна планинска пещера. Въ началото на лѣтото женската мечка родила двѣ рунтави мечета и почнала да се грижи за отхраната имъ като сѣща майка: отначало ги кърмила съ млѣко, а отпослѣ взела да имъ носи по нѣкое младо сърне и ги учила да го разкъсватъ немилостиво.

Когато женската мечка излазяла на ловъ, мечанътъ стоялъ въ пещерата при малкитѣ мечета и ги пазѣлъ отъ неприятели. Ако тѣ спѣли мечанътъ стоялъ на вратата на пещерата и оттамъ гледалъ за неприятели; а щомъ се събудѣли, влязълъ при тѣхъ и ги забавлявалъ като малки дѣца.

Но мечанътъ веднажъ сгрѣшилъ на другарката си и тя го изпѣдила, за да си търси нова

другарка. Мецанътъ се наскърбилъ много и се отдалечилъ на края на планината. Легналъ подъ единъ старъ джбъ и почналъ да се разкайва за постъпката си. Жално му било най-вече за малкитъ мечета.

Скръбъта не го оставяла да стои на едно мѣсто, а го карала да се скита отъ едно мѣсто на друго. Веднажъ той слѣзълъ до политѣ на планината и се опѣтилъ къмъ широкото поле.

Тамъ на близо видѣлъ малко селце.

Отишелъ въ селото и взелъ да обикаля изъ дворищата. Въ единъ дворъ, подъ една плѣвня, квичели малки кученца. Мецанътъ се спрѣлъ при тѣхъ и заплакалъ на главитѣ имъ, че останали безъ пазачъ.

Кученцата, щомъ видѣли, почнали да се криятъ изъ разни страни подъ плѣвнията. Ала той се пѣхналъ подъ плѣвнията и ги събралъ на купъ въ леглото имъ. Тѣ отново се разбѣгали, но той пакъ ги събралъ на купъ.

Слѣдъ малко дошла майка имъ. Космитѣ ѝ настрѣхнали, щомъ го видѣла при дѣцата си. Хвърлила се върху мецана и го захапала яростно по врата. Но той я отблъсналъ съ широката си лапа доста надалечъ.

Мецанътъ отново събралъ кученцата на едно мѣсто и почналъ да ги ближе като сжща майка. Кучката познала безсилието си и клѣкнала на страна и взела да вие жално за помощъ.

Стопанинътъ чулъ виенето на кучката и излѣзълъ да види що има. Като видѣлъ страшния мецанъ, бърже се върналъ въ къщи за оружieto си, за да прогони неканения гостъ.

Отъ силния грѣмъ мецанътъ се оплашилъ и

побѣгналъ къмъ планината. Върви той и си мисли, какъ ли може да си намѣри вѣренъ другаръ. Напуща пакъ планината и отива да го търси изъ полето.

Слѣдъ дълго скитане вижда на една нива да жънатъ жътвари. Тѣ жънатъ, а подъ една дива круша плаче малко дѣтенце. Мецантъ се спрѣлъ при него и почналъ да го бави като нѣкоя слугиня. Подъ дървото била постлана черга. По едно врѣме дѣтето се отмѣстило и отишло на коравата земя. Мецантъ тозчасъ го взелъ отъ тамъ и го сложилъ на меката постелка.

Колкото пѣти дѣтето се отмистало отъ чергата, мецантъ все го взималъ и го слагалъ на чергата, за да не го бодатъ сухитѣ трѣви.

Слѣдъ малко конетѣ на жътваритѣ дошле подъ крушата и почнали да ядатъ класоветѣ на снопитѣ. Единъ отъ тѣхъ билъ стѣпилъ до самото дѣте. Мецантъ се оплашилъ да го не стѣпче, та скочилъ и съ страшенъ ревъ ги пропѣдилъ отъ снопитѣ.

Жътваритѣ познаха гласа на мецана и всички се затекоха къмъ дѣтето. Тѣ останаха много зачудени, като видѣха дѣтето въ прѣгрѣдкитѣ на страшния мецанъ. Всѣки грабна кой прѣтъ, кой вила и нападаха звѣра, за да избавятъ дѣтето.

Ала той го не оставяше, а го пазѣше и ближеше съ майчина обичъ. Като не можаха да го оплашатъ съ сила, тѣ употрѣбиха хитростъ: взеха да удрятъ силно газена тенекия и да реватъ страшно около него. Тогава мецантъ се оплаши отъ шума и хукна да бѣга къмъ планината. Така се избави дѣтето отъ мецана.

Стигна въ планината и почна да се оплаква отъ самотния си животъ. Единъ день той срѣшна женска мечка, която останала безъ другаръ. Двата звѣра се съгласиха да живѣятъ заедно и отидоха да си търсятъ сгодно жилище. Намѣриха една стара пещера и заживѣха честитъ животъ.

Веселинка и Боянчо.

Веселинка и Боянчо
Нови дрешки си обличатъ,
Та у леля си отиватъ
Именъ день да ѝ честитатъ.

Той албумче ѝ занаса
Съсъ корици позлатени,

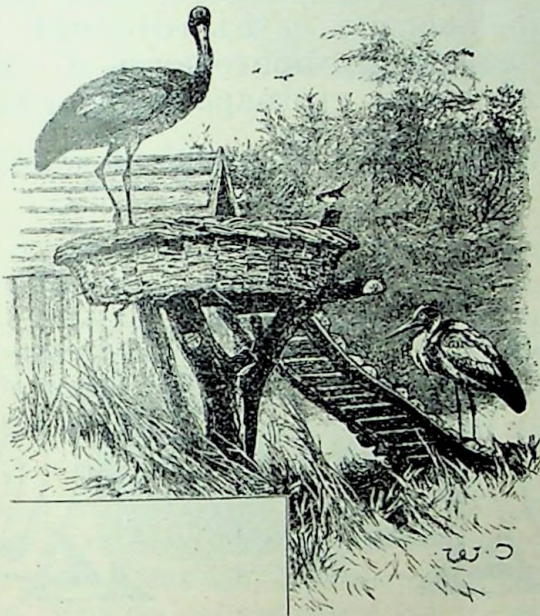
Тя ѝ пъкъ кошничка носи,
Пълна съ голчета червени.

Ц. Калчевъ.

Щъркели.

Колко се радватъ дѣцата, когато видятъ
първитѣ пролѣтни гости!

— Я гледайте, щъркели се виятъ надъ на-

шитѣ глави! Тѣ идатъ вече при насъ!... и всич-
китѣ дѣца весело издигатъ очи на горѣ.

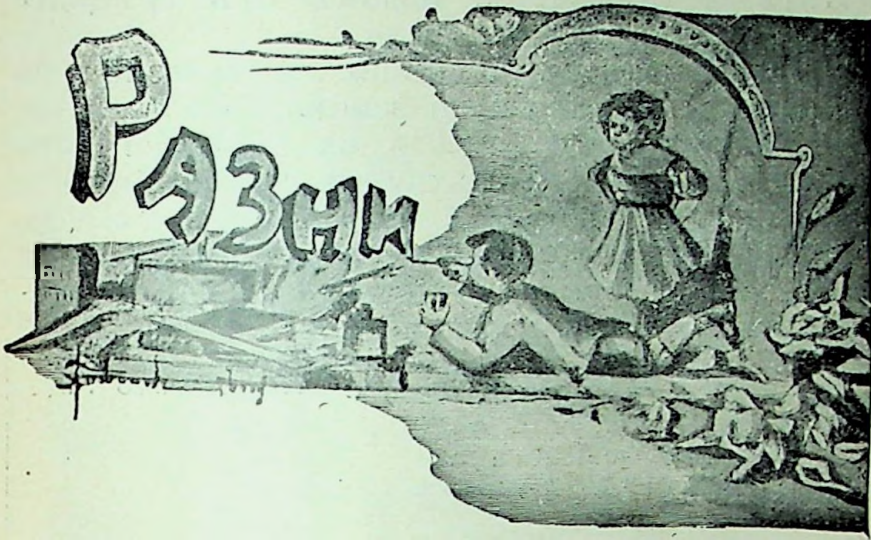
Обичатъ я много тази птица, а най-много,
когато ходи по зеленитѣ ливади.

Щъркелитѣ свободно си правятъ гнѣзда надъ селскитѣ плѣвници. Селянчетата се радватъ на своитѣ гости.

Въ нѣкои страни щъркелитѣ ги иматъ за свещени птици. Въ Холандия хората имъ помагатъ да си сградятъ гнѣздо. Тамъ считатъ щъркела за домашна птица. И не сж весели тѣзи сѣмейства, които нѣматъ надъ жилището си щъркелово гнѣздо.

Въ нѣкои села (въ Холандия) щъркелитѣ намиратъ приготвени гнѣзда. На едно забито читалесто дърво тургатъ единъ нисъкъ кошъ, добръ посланъ и щъркелитѣ, като дойдатъ на пролѣтъ, настаняватъ се въ готовитѣ си квартири. Стопанитѣ имъ приготвятъ и една стълбица до гнѣздото и дългокракия щъркелъ гордо, гордо се изкачва по нея.

Пожарътъ въ Одринската мъжка гимназия.

На 21-и януарий т. г. въ 11¹/₂ часа прѣзъ нощта ненадѣйно пламнала българ. мъжка гимназия въ *Одринъ* и въ половина часъ всичко било вече на пепель. Огънятъ е пламналъ изведнажъ отъ четири страни. Нищо не е могло да се спаси: освѣтъ сградата, изгорѣли сж всички пособия, цѣлата училищна покъщнина, рѣдки зоологически сбирки, богатата ученишка библиотека, всички инструменти на хубавия ученишки оркестръ и всичко друго събирано и пастрено. отъ когато гимназията съществува. Изгорѣли сж дрехитѣ и книгитѣ на ученицитѣ — пансионери, всички прибори на пансиона и пр.

За тоя пожаръ се подозиралъ единъ отъ

слугитѣ на гимназията, родомъ отъ гръцката махала „Илдъръмъ“ въ града.

Той е ималъ чести срѣщи съ гавазина на гръцкото консулство и по всичко не остава никакво съмнѣние, че е дѣло на *гръцката* дива злоба. Жалки хора! Тѣхниятъ огънь, мечъ и отрова, тѣй хитро пуцани отъ вѣкове подъ редъ срѣщу всичко българско, до сега не можаха да въздигнатъ своето изгубено вече грозно минало величие, та сега и отъ сега ли се надѣватъ?

Изъ сп. „Родопски Напрѣдъкъ“.

Редакторъ Н. Гайтанджиевъ, Издава Научното дружество
„От. Паисий“ въ гр. Каванлъкъ.

Бидл. № 10

Крадецътъ.

Прѣзь май.

— 0 —

Колко мило, колко сладко
Е прѣзь мѣсець май; —
Свѣтло синьо е небото,
А земята — рай!

— 0 —

И звѣздитѣ и мѣсецѣтъ,
Цвѣтенцата пѣстри,
И рѣкитѣ и хората,
Птичкитѣ чевръсти. . .

— 0 —

Всичко радва се и смѣ
И щастливо счита;
Цѣлата природа диша
Сладостъ безъ насита!

Люб. Бобевски.

— ❁ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ❁ —

Нощния пѣвецъ.

— 0 —

Вечъ скри се слънце задъ горитѣ,
Полята нощний мракъ покри,
Изгрѣ луната в'срѣдъ звѣздитѣ,
Земята сладкъ сънь мори.

— 0 —

Спи лѣсъ, поле, мълчи селото,
Вечъ спатъ и краснитѣ цвѣтя;
Салъ славей кацналъ на дървото,
Милъ, сладкопоень зацвѣртя!

— 0 —

О, пѣй! О, пѣй ти. славей, свойтѣ
Чаровни пѣсни в'тоя часъ!
О, пѣй, не спирай! . . . Некъ в'усойтѣ,
Да екне чудния ти гласъ!

Ив. Боневъ.